

Ringsted

Bemærkelsesværdig ur-

Max Sydendals Missa Brevis var en rigtig perle

Sct. Bendts Kirke dannede i går eftermiddags rammen om en musikalsk begivenhed. Ringstedkorets dirigent, Max Sydendal har i efteråret komponeret en Missa Brevis, og det var dette værk, som blev uropført ved korets traditionelle julekoncert sidste søndag før jul. Og lad det være sagt med det samme, det blev en overmåde stor succes. Det var flot musik, følsomt og intelligent lavet.

I de senere år er der skrevet og komponeret megen kirke-musik, og inspiration er henvendt i den latinske messe. Denne består af en forberedelsesdel, hvori indgår sats-erne: Kyrie, Gloria, Credo og en hoveddel med Sanctus og Agnus Dei. For ikke at messer-erne skulle blive for lange, måtte mange af de gamle komponister gøre musikken kortere og heraf navnet Missa Brevis - en kort messe. Max Sydendal har beskåret sin Missa Brevis ved at undlade at sætte musik til sanctus-sat-sen. Tidsmæssigt blev denne Missa Brevis ikke kort med sine 40 minutters spilletid. På intet tidspunkt følte man dog, at musikken gik i tomgang eller var kedelig. Minutterne fløj af sted.

Max Sydendal bruger ikke som hos de gamle mestre de rene dur og molklange i en lang strøm. Nu og da bruger han en anden harmonisering, den lidt uvante bitonalitet, som dog på intet tidspunkt virker forkert i det samlede klanglige billede. I øvrigt helt i overensstemmelse med senromantikernes søgen efter en anden æstetik og i et forsøg på at opnå en stilistisk blandingsform, som giver en ny enhed. Max Sydendal har ladet sig inspirere af de italien-

ske senromantikeres tone-sprog, som skinnede tydeligt igennem i Credo'en.

I det 16. århundrede blev det tradition, at de tekstrige sats-er (Gloria og Credo) blev komponeret homofont og de korte sats-er polyfont. Denne tradition brydes der ikke væsentligt med.

Det er altid en stor opgave at gå ind i rodfæstede kirke-lige tekster for at nyfortolke og få musikken til at være redskabet til viderebringelsen af budskabet fx. Trobeken-delsen - men helhedsindtryk-ket var, at Max Sydendal gen-nem sin musik giver udtryk for den altid eksisterende psykiske uro og søgen efter sjælefred. En sjælefred, som i virkelighedens verden er svær at finde, men som i musik-kens verden ofte bliver til-dækket med en strøm af flotte dur- og molakkorder. Dette »trick« bruger Max Sydendal ikke. En ægte søgen efter sjælefred er ikke smertefri, og udfra dette virker Max Sydendals Missa Brevis som ærligt søgende og helt i overens-stemmelse hermed - også kun sjældent falder til ro.

Værket fremstår på denne måde som en realistisk opfat-telse af virkeligheden i den unge komponists forsøg på at finde en forbindelse mellem realiteterne og det abstrakte.

Første sats (Kyrie Elei-son) er fugeret med et smukt tema, som udvikler sig med pathos og alvor, for til sidst at søge til hvile i den »heroiske« Es-dur. Det var en meget flot sats i andante.

Anden satsen (Gloria) er skrevet i den sjældnere benyt-tede As-dur med paralleltonearten f-mol. Også denne sats var meget flot og inderlig. I sopransoloen funkler følel-

serne og velklangen.

Gennem en lidt mørkere tegnet altsolo falder satsen til ro i den bløde As-dur.

Tredje satsen Credo (Trosbekendelsen+ med alt- og sopransolo fremtræder som en metamorfose, hvor temaet konstant belyses og omskabes. Og det er her værd at bemærke, hvorledes satsen konstant søger mod en afklaring - en hvilen i sig selv, og Max Sydendal lader satsen slutte på en F-dur, som netop er den traditionelle pastorale toneart. Også præsenteret her i den flotte lidt operaagtige sopransolo, som veksler mellem d-mollen og F-duren. Igen en flot sats.

Fjerde sats (Du Guds lam) genoptager 1. satsens tema og toneart og sammen med soli-ster, kor og strygerne finder afklaringen sted, og værket falder til ro i en længe velholdt Es-dur. Ringen er slut-tet.

Solisterne Karen Gabe (sopran) og Anni Brems (alt) har lagt et stort arbejde i at lære deres soloer, som med mange vanskelige spring har udfordret al deres kunnen. Og begge klarede opgaven på ud-mærket måde. Og uden at forklejne altpartierne, frem-træder sopranpartiet som det smukkeste i denne Missa Brevis.

Ringstedkoret klarede sin store del af opgaven på bedste måde. Især i de to første sats-er var klangen og præcisio-nen førsteklases. Korets ind-sats-er i de to sidste dele kunne have været stærkere sat, men disse små mangler skal ikke forklejne en meget stor præstation af hvert enkelt kormedlem.

De fem strygere (to violi-ner, bratsch, cello og kontra-

bas) fra Radioens symfonior-kester skal roses for en top-præstation.

Foruden en meget stor bu-ke- blomster til Max Syden-dal for dette værk skal Ring-stedkoret roses, fordi det turde gå igang med sådant et projekt. Det giver koret et skub fremad musikalsk. Det er også prisværdigt og modigt at servere noget andet på denne sidste søndag i advent - også selv om der er tradition for at lade det meste af kon-certen udfylde af det mere kendte, men nu og da også den mere trivielle hyggebrin-gende musik.

Ringstedkoret gav traditio-nen tro en afdeling med vore kære julesange og som van-ligt med en tydelig tekstud-tale. Det musikalske hævede sig ikke op over det sædvan-lige - naturligt nok, når man har brugt megen prøvetid på Missa Brevisen. Tre fælles-salmer blev der også tid til og i sangbare tonearter. Gunnar Frello spillede efter Missa Brevis, Felix Mendelssohn Bartholdys smukke Præludium i C-dur op. 37 nr. 2.

Efter Max Sydendals Missa Brevis var der et endda meget stort og helt igennem fortjent bifald, og før korets sidste indslag, Kimer i klok-ker, sagde Max Sydendal tak til de mange fremmødte (ca. 350) og ønskede glædelig jul. Det blev Max Sydendals eftermiddag - og helt fortjent. Gå bare igang med kompo-nistgæringen - talentet er der i fulde mål.

Og må det været Dagbla-dets anmelder tilladt at ønske alle læserne en glædelig jul og et godt nyt koncertår.

ag.